

מנחות נט

משה שווערד

1. הגרי"ז על מסכת מנחות דף יא ע/א

בגמרא או קורט לבונה פסול, ופירש"י, וא"ת כיצד קומץ והלא לבונה על המנחה היא דכתיב כל הלבונה אשר על המנחה, וע"ש בתירוץ, והנה מוכח מדברי רש"י דצריך ליתן הלבונה על הסולת. אע"ג דבדין קידוש היה סגי שיהיה בכלי אחד, והרי משמע בברייתא דסוטה (דף י"ד ע"ב) דתניא התם דמקדשין בכ"ש ונותנים עליה שמנה ולבונה ע"כ, והנה למ"ד מנחה אינה קדושה בלא שמן ולבונה, א"כ דקתני דמקדשה בכ"ש, וע"כ דמיירי דכבר היה שם שמן ולבונה, א"כ הא דקתני אח"כ ונותן עליה שמנה, צ"ל דהיא הבלילה שצריך לבלול השמן במנחה, אכן בנותן עליה לבונה צ"ע למאי איירי דכבר היה שם לבונה בשעת קידוש הקומץ, וע"כ צ"ל דיש עוד דין שנותן הלבונה על המנחה, ויליף לה בגמרא שם מקרא ויצק עליה שמן ונתן עליה לבונה...

2. ספר טהרת הקדש דף יא ע/א

בא"ר מסוגה לדבר כסקינן נסקל סלונה כולם ללד חי עכ"ל .
נרטיי נחונק פ' ויקרא ע"פ וכתן עליו לזונה פירש על
נשקלם וסוף מן התיב סדויס כן עיתור עלה עליו סככסב כלזונה
ואיכ נלזיה לקיט . ואף סכסוטה ריפ סי מניא חמר סכסענה
סקינל סי נסקל חל לזונתה ללד חמר סייט עסוס סדרסת סתיכ
סיכ סלמר סחחילת נחיתה סלזונה סי רק על נקלל סאנחה לל
חמר זל לזונה רק לרסוח סלזל לחל סלזונה על כל סאנחה ולכן
חל לסעעיס יס לזונה נמוקוס סלרד לקעון נסקל חומה ללד חי .
וויט לפרין מה סהקסוס רסיי כחן עסל דנחיט כל סלזונה חמר על
סאנחה ע"ז חיי לרד לתיירן זל דנלזיה יל סלל סי נחיה חל
סלזונה רק על נקללס . וקי"ל :

3. רש"י מנחות דף נט/א

מנחת הסולת- דמתנדב מנחה סתם מביא עשרון סלת ושמן ולבונה ובוללה וקומצה כמו שהיא חיה ובדידה כתיב שמן ולבונה...

4. רש"י על ויקרא פרק ב פסוק א

סלת יהיה קרבנו - האומר הרי עלי מנחה סתם מביא מנחת סלת (מנחות קד) שהיא הראשונה שבמנחות ונקמצת כשהיא סלת כמו שמפורש בענין. לפי שנאמרו כאן ה' מיני מנחות וכולן באות אפויית קודם קמיצה חוץ מזו לכך קרויה מנחת סלת:

5. הגרי"ז על מסכת מנחות דף נט ע/א

במתניתין מנחת הסולת, פרש"י דהמתנדב מנחה סתם מביא מנחת סולת, וצ"ע דהא המתנדב מנחה סתם יכול להביא כל מה שירצה עיין לקמן בגמרא (דף ק"ד ע"ב), וצ"ע:

6. רמב"ם יד החזקה - הלכות מעשה הקרבנות פרק יז

(ה) האומר הרי עלי מנחה יביא אחת מחמשת מיני מנחות הבאות בנדר ונדבה, אמר הרי עלי מנחות יביא שני (מיני) מנחות מחמשתן אמר הרי עלי מין מנחות יביא שני מנחות ממין אחד הרי עלי מיני מנחות יביא שתי מנחות משני מינים וכן אם אמר מיני מנחה יביא שני מינין קבע נדרו במין מהן ושכחו מביא חמשתן:

7. משנה למלך הלכות מעשה הקרבנות פרק יז

האומר הרי עלי מנחה וכו'. בריש פ"ג דמנחות תנן הרי עלי מנחה יביא איזו שירצה ר' יהודה אומר יביא מנחת הסלת שהיא מיוחדת שבמנחות ע"כ. ורבינו פסק כ"ק וכו' רבינו עובדיה ז"ל דאין הלכה כר' יהודה ואף שרש"י ז"ל כתב בפירוש התורה עלה דקרא דסלת יהיה קרבנו האומר הרי עלי מנחה סתם מביא מנחת סלת שהיא הראשונה שבמנחות ע"כ. אלמא דשנה משנתו כר' יהודה כבר הוקשה זה להרא"ם וכתב ואע"פ שאין הלכה כר' יהודה אלא כחכמים שאמרו מביא מאיזו שירצה אע"כ פירש המקרא הזה על דעתו להיותו קרוב לפשוטו של מקרא וכבר פירשנו פעמים רבות שהרב לא יכוין בפירוש החומש אלא זה עכ"ד. אך ראיתי לסמ"ג במצות עשה סי' קפ"ו שכתב וז"ל סלת יהיה קרבנו האומר הרי עלי מנחה סתם מביא מנחת סלת שהיא ראשונה לכל המנחות ע"כ, ולא ידעתי למה שנה משנתו כר' יהודה וצ"ע. ...

8. פירוש המשנה לרמב"ם מסכת מנחות פרק ה

[ג] כאלו אמר שמנחת הסלת או המזבח או המרחשת או החלות או הרקיקין טעונה כל מנחה מהן שמן ולבונה, ואין הבדל בכך בין שהיתה מנחת ישראל או מנחת כהן או מנחת גוי. וכל מקום שתשמע מנחת גוים היא סברא דחוויה לפי שהכלל שהוא למעשה שאין מקבלין מהם אלא עולה הבאה בנדר בלבד. ובין שהיתה מנחת איש או מנחת אשה. אבל מנחת נסכים הרי מפורש בה בכתוב שהיא בשמן ואינה טעונה לבונה. וכן אמר הכתוב בלחם הפנים ונתת על המערכת לבונה זכה, ולא הזכיר בו שמן. ומנחת חוטא ומנחת קנאות אמר בכל אחת מהן לא יתן עליו שמן ולא ישים עליו לבונה.

9. ספר איזהו מקומן

אך יעו"י בליקוטי הלכות (סה: נדפיס טס)
ובעול"ש (נממני ס.) שכתבו דהך מתני' וכן
מתני' דלקמן לענין הגשה שנקטו מנחת
עכו"ם הוא רק אליבא דמ"ד לקמן עג:
דעכו"ם מביא שלמים, אבל למ"ד דאין
מביאין אלא עולות לא משכחת דמביאין
מנחות, ולפי"ז שפיר יש חידוש במה שנקטה
המשנה מנחת עכו"ם.

10. שפת אמת על מנחות דף נט/א

שם בגמ' מנחה לרבות מנחת שמיני ללבונה. קצת קשה דכתיב ב'פ' שמיני וימלא כפו ממנה ויקטר על המזבח ולא כתיב הקטרת לבונה. וביותר קשה דמסיק הגמ' דצריך קרא דהו"א שעה מדורות לא ילפינן. בלא"ה ה"ל למימר דהו"א מדלא כתיב הקטרה דלבונה. מיהו זה יש ליישב דהא אין כוונת הברייתא ללמדנו דהי' לבונה במנחת שמיני. דמה נ"מ לנו בזאת מאי דהוה הוה. רק הפ' שנאמר הפרשה למשה באותו יום דפ' הקרבנות בא' בניסן נאמרה ללמדו דמנחת שמיני צריך לבונה דמעצמו לא הי' לומד מצות שעה מדורות. ולהכי צ"ל הטעם דשעה מדורות לא ילפינן. רק מה דבאמת לא כתיב הקטרה דלבונה צריך טעם:

11. הגרי"ז על מסכת מנחות דף נט ע/א

שם, ברש"י ד"ה בשבתא וכו', ולחם הפנים סידורו בשבת וצ"ע דהלא פירש לענין הקטרה שבהם, וצ"ע:

12. ספר איזהו מקומן

ד"ה בשבתא - ולחם הפנים סידורו
בשבת - הרש"ש וחי' הגרי"ז תמהו
דכסידור לחם הפנים אין מלאכה, ויותר הו"ל
לנקוט הקטרת הבזיכין שרוחה שבת.
והעול"ש תירץ דרש"י לא נחית הכא לומר
דדחי שבת, אלא דבאין בשבת ולאפוקי מנחת
כהנים, והגמ' לאו משום חומרא וקולא אחי
עלה אלא למאי דומה טפי.]

13. רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יב הלכה ח

נתן והקריב לוקה על השמן בפני עצמו ועל הלבונה בפני עצמה, נתן כלי שיש בו שמן או לבונה על גביה אינו עובר ולא פסל, מנחת חינוך והחביתין מוסיף לכל אחת מהן שמן כמו שיתבאר.

14. שפת אמת על מנחות דף נט/ב

במשנה וחייב על השמן בפ"ע ועל הלבונה בפ"ע. פשוט נראה דמיד בנתינת השמן או הלבונה חייב. והרמב"ם (פי"ב ממעה"ק) כתב נתן והקריב לוקה על השמן בפ"ע ועל הלבונה בפ"ע. משמע דכל שלא הקריב פטור וא"י מגין לו. והמפרשים לא עמדו בזה. מיהו בלבונה אפשר סברתו נכונה כיון דיכול ללקטו אין סברא לחייבו בנתינה בעלמא רק כשהקטיר הקומץ קודם סילוק הלבונה. וממילא י"ל דמשמע לי' דשמן דומיא דלבונה ואינו חייב בלי הקטרה וכ"ז

דוחק וצ"ע. והנה בפ"ה המשנה כתב הרמב"ם בנתן כלי ע"ג כלי לא פסלה ואין אנו אומרים כבר עבר על מה שאמר הכתוב ל"י עלי' שמן ע"ש. גם בחיבורו כתב דאינו עובר בכלי ע"ג כלי. ולכאורה קשה כיון דאינו עובר רק כשהקטיר ואיך שייך להיות כלי ע"ג כלי בהקטרה. מיהו זה לק"מ דכשקומץ בעוד הכלי מונח ע"ג הכלי ומקטיר הו"א דנתחייב קמ"ל דלא:

15. ספר איזהו מקומן

והזבח תורה (סו"ה ומייב) כתב דדעת
הרמב"ם דנפסל בשמן תיכף משעת נתינה,
ובלבונה משעת קמיצה בפסול, אבל מלקות
אין חייב עד שעה שיבוא לידי הקרבתה.]

16. ספר מנחת חינוך - מצוה קכה - אות ט

(ב) [ט] ונוהגת בזמן הבית בזכרי כהונה וכו' וכהן וכו' לוקה. ואחרי זה בלבונה כתב ז"ל כל הענין כמו בשמן. ואיני מבין ולא מצינו בשום מקום דלאו זה יהיה רק בזכרי כהונה, חזא דהא כבר כתבנו לעיל [מצוה קט"ז אות ה'] דיציקות כשרים בזר, ואפילו אם תימצא לומר דפסולים, מה ענין זה לזה בודאי מי שנותן השמן פוסל ולוקה, ולעיל [מצוה קכ"ד] גבי הלאו דלא

יבדיל, אף שהעבודה בכהנים מכל מקום כתב דנוהג בכל אדם, ומאי שנא כאן. ולפי דברינו נוהג בכל אישי ישראל ככל הלאוין, כן נראה פשוט, ועיין ר"מ פי"ט מסנהדרין ה"ד חשיב הלוקין ואינו מזכיר כהן, וזה פשוט, ודברי הרב המחבר צ"ע, וגם בפרשת נשא [לקמן מצוה שס"ו] גבי מנחת סוטה כתב כן, ובאמת לא ידעתי זה וצ"ע:

17. הגרי"ז על מסכת מנחות דף נט ע"ב

במשנה וחייב על השמן בפני עצמו וחייב על לבונה בפ"ע, והנה הרמב"ם בהל"מ מעה"ק (פי"ב הל"ח) כתב נתן והקריב לוקה על השמן וכו', ודקדק הגאון רבי משה סולובייצ'יק ז"ל מדברי הר"מ דהחייב הוא דוקא בהקריב אבל לא מחוייב על הנתינה לבד, והנה בחינוך (מצוה קס"ה) כתב דנוהגת בזכרי כהונה, והקשה במנחת חינוך דצ"ע מ"ש דזה תלוי בזכרי כהונה, אבל לפי דברי הר"מ הנ"ל ניהא דכיון דלא מתחייב כי אם בהקריב משו"ה שייך זה בזכרי כהונה דוקא, אבל עדיין צ"ע דהחינוך כתב גבי מנחת קנאות דאם יצק הכהן עליה שמן לוקה, הרי דכתב רק יצק שמן ולא הזכיר הקרבה, וגם מש"כ החינוך יצק הכהן צ"ע דליציקה למה לן כהן הא כל מי שיצק יתחייב ולא תלוי בכהן וצ"ע, וגם הרמב"ם בהל"מ סוטה (פ"ג הלי"ג) לענין מנחת קנאות לא הזכיר הקרבה, וצ"ע מ"ש:

18. ספר איזהו מקומן

<p><u>על השמן בפני עצמו וחייב על לבונה בפני עצמה</u> - לכאורה פשיטא הוא כיון דכל אחד הוא לאו בפ"ע, אלא דס"ד כיון שנפסל במתן השמן לא ילקה עוד משום מתן הלבונה וכן איפכא קמ"ל - מהר"י קורקוס (מעשה"ק י. ת. ט.)</p>	<p><u>והקרא תירץ דס"ד דחייב דוקא על שניהם יחד, והא דכתיבי תרי לאוי משום דאי אפשר לכתוב כלאו אחד דהא לא שרין בשיעורן, דשמן חייב בכל שהוא ולבונה בכזית.</u></p>
--	---

19. לחם משנה הלכות מעשה הקרבנות פרק יב הלכה ה

נתן כלי שיש בו שמן או לבונה על גביה אינו עובר ולא פסל כו'. בפרק כל המנחות (דף נ"ט) אמרו נתן שמן על שיריה אינו עובר בלא תעשה נתן כלי על גבי כלי לא פסלה ע"כ. ורבינו ז"ל כתב גבי נתן כלי דאינו עובר ולא פסל וקשה דא"כ למה שנה במשנה ואמרה גבי נתן שמן על שיריה אינו עובר דפי' אינו עובר ולא פסל וכמו שכתב רבינו ז"ל בפרק י"א מהל" פסולי המוקדשין ובנתן כלי כתב ולא פסל דמשמע אע"ג דעובר אינו פוסל לימא ג"כ אינו עובר כדקאמר ברישא אלא משמע דעובר ודלא כרבינו ז"ל ולשון הברייתא אמרו שם יכול לא יתן כלי על גבי כלי ואם נתן פסל ת"ל עליה בגופה של מנחה הכתוב מדבר. ואפשר דמשמע ליה לרבינו ז"ל דממעט ליה מלשון עליה דכתיב גבי לאו דלא יתן משמע דאפילו מלאו ממעט ליה:

20. ספר איזהו מקומן

<p><u>נתן שמן על שיריה אינו עובר בלא תעשה:</u> האם יש איסור לכתחילה: לשון הרמב"ם (פסוה"ק יא. יב.) "אינו לוקה ולא פסלה", משמע דמ"מ אסור לכתחילה. וחמה המנחת חינוך (מלוה ק"כ) דמהיכי תיתי שיהא איסור בזה. וראה כה"ק שנסתפק דיתכן שהאיסור הוא מדרבנן, ובשפ"א נסתפק דשמא אסור מדאורייתא שלא תהא אכילת קרבנו מהודרת דאכילת כהנים גם מכפרת (פסחים נט:), או דאסור מדרבנן משום גזירה או ממידת דרך ארץ, ע"ש.</p>	<p>אולם הובח תודה כתב דבספרא מפורש דנתן לכתחילה שמן על שיריה, ואפשר דמתני' נמי סברה הכי ונקטה לשון ואינו עובר' אגב רישא דתני 'חייב'. וראה במנח"א (עמ' קס"ט) שמישב בשם ספר ושב הכהן, ובשם האור שמח (פסוה"ק יא. יב.): דבאמת כוונת המשנה דיש איסור ליתן על שיריה, ולא קשה מהתו"כ הנ"ל לפי שדוקא עד הקטרת הקומץ יש איסור מתן שמן לשירים, דהמנחה צריכה להיות כולה 'חריבה', אך לאחר הקטרת הקומץ שרי לכתחילה וכדאיחא בתו"כ, עי' היטב בדבריו.</p>
---	---

21. קרן אורה על מסכת מנחות דף נט/ב

משנה נתן שמן על שיריה אינו עובר בלא תעשה נתן כלי על גבי כלי לא פסלה הא דנתן גבי שירים אינו עובר בלא תעשה וגבי כלי ע"ג כלי לא פסלה נראה דגבי שירים לא איצטריך למיתני לא פסלה דפשיטא דהמנחה כשירה כיון דכבר קרב הקומץ אלא אשמעינן דמותר ליתן שמן בשירים וגם כלי ע"ג כלי תנן לא פסלה וכדאמרינן בברייתא יכול לא יתן כו' ואם נתן פסל וע"כ האי ואם נתן פסלה היינו לפסלה כ"ז שהכלי עלי' דלא גרע מלבונה דמהני ליקוט ואינה פסולה אלא כשהלבונה עליה וה"ל בנותן כלי דס"ד דפסלה ג"כ דווקא כשהכלי עלי' ולהכי קאמר יכול לא יתן ואם נתן פסלה משום דהא בהא תליא דאם נפסלה כשהכלי עלי' יש לומר דעובר בלאו דלא ישים אבל אם לא נפסלה כלל לא מסתבר לומר דעובר בלאו אם נתן כלי עלי' והיינו דנתן במתניתין נתן כלי כו' לא פסלה דזה עיקר הרבותא וכיון דלא פסלה ממילא אינו עובר ג"כ ועיין בלח"מ מה שדקדק על דברי הרמב"ם ז"ל ולמ"ש ניהא:

22. רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יא הלכה י

מנחת חוטא שנתן עליה שמן או על הקומץ שלה נפסלה, נתן עליה לבונה ילקטנה, היתה שחוקה הרי זו פסולה מספק, שהרי אי אפשר ללקט.

23. כסף משנה הלכות פסולי המוקדשין פרק יא הלכה י

מנחת חוטא שנתן עליה שמן וכו'. בפ' כל המנחות באות מצה (דף נ"ט:). וחייב על השמן בפני עצמו ועל הלבונה בפני עצמה נתן עליה שמן פסלה לבונה ילקטנה. ומ"ש או על הקומץ שלה. ומ"ש היתה שחוקה ה"ז פסולה מספק וכו'. שם בעא רבה בר רב הונא מר"י נתן עליה לבונה שחוקה מהו משום דאפשר ללוקטה והא לא אפשר ללקטה או דילמא משום דלא מיבלעא והא נמי לא מיבלעא ובתר הכי אמרינן מאי הוי עליה אמר ר"נ בר יצחק תניא מנחת חוטא ומנחת קנאות שנתן עליה לבונה מלקט את הלבונה וכשירה וכו' ופירש"י אלמא מדקאמר כל זמן שלבונה בתוכה פסולה היא ש"מ בלקיטה תליא מילתא. ורבינו שכתב מספק צ"ל דלא גריס מאי הוי עליה וברייתא דמייתי ר"נ בר יצחק מילתא באפי נפשה היא דמייתי לה לאקשווי עליה ואמאי פסלה במחשבה דחוי הוא ואינה ענין לבעיא דילן:

24. שפת אמת על מנחות דף נט/ב

שם בגמ' מאי הוי עליה ארנב"י תניא כו' והרמב"ם (פי"א מה' פסוה"מ"ק) כתב דפסולה מספק. וכ' הכ"מ דלא גריס מאי הוי עליה אלא תניא ומייתי הברייתא להקשות עליה ותהוי פך כו'. ואין דבריו מובנים דלמה לא תהי' פיגול אי כשרה אפי' לא ליקט הלבונה. והרמב"ם עצמו (בפס"ז מפסוה"מ"ק) הביא הרייתא דפסול ואין בו כרת. והי' אפ"ל קצת ולומר דס"ל להרמב"ם דכל הבעיא בלבונה שחוקה שהי' על המנחה אבל בקומץ שהקטיר לא הי' עליו לבונה. אבל להקטיר עם הלבונה פשיטא דפסול ולהכי אין הוכחה מן הברייתא דחישב להקטיר עם הלבונה שעליו. ובס' קרית ספר כ' דבעי בגמ' לבונה שחוקה ובעי למיפשט ולא איפשטא. ואין דבריו מובנים. ונראה שהבין בגמ' דמה דאמר' ותהוי פך הוא סיום הפשיטות דרנב"י. פי' אי נימא דקודם ליקוט פסולה א"כ הוי דיחוי ולא יהי' פסול כלל במחשבה דהוי כמו דבר שאינו ראוי לעבודה. ודחי לה משום דבידו ללקטו. והנה הפי' הזה מיושב לפי גי' רש"י. ומה שהקשו התוס' דבלא"ה פסול מטעם דעדיין הלבונה עלי'. י"ל כמ"ש בס' טה"ק דהי' יכול להחזיר הקומץ ולהסיר הלבונה ולקמוץ שנית ע"ש. וא"ש נמי מה שהקשו בתוס' אטו לא ידע דחטאת כתיב. דאדרבה על גוף הדין דלא נדחה להיות פסול אחר הליקוט ע"ז ידע דחטאת כתיב. רק ליפסל במחשבה פסולה הוי ס"ד כיון דאכתי לא ראוי לעבודה לא פסלה בי' מחשבה ולהכי מקשה רק על הברייתא ולא על המשנה. וכן צ"ל שהבין הכ"מ דכ' דמביא הברייתא להקשות ותהוי פך. משמע דעל המשנה א"י להקשות כנ"ל. מיהו הא תמוה לי דהרמב"ם עצמו כ' (בפי"ד הל"ג) דחישב עלי' בעוד הלבונה עלי' אין המחשבה פוסלת דאינו ראוי לעבודה. ובסוף פט"ז כ' דפסול ואין בו כרת. והמל"מ שם רמז על מ"ש פי"ד אבל לא ביאר הדברים. ואם נדחק לפרש דפסול מטעם דהקמיצה הי' כשהי' הלבונה עלי' כמ"ש התוס' א"כ אי אפשר לקיים תו פי' הקרית ספר הנ"ל. וצ"ע ליישב שיטת הרמב"ם:

25. ספר יד דוד

<p>ת"ר לא ישים עליהן שמן ואם שם פסול וכו' ת"ל כי חטאת וכו'. עיין בלימודי ה' דף מ"ח ע"ד [לימוד פה] שהקשה דהא תינח לרבא דאמר [תמורה ד, ב] כל מידי דעביד רחמנא לא תעביד אי עביד לא מהני, אבל לאביי דאמר דמהני למה לי כי חטאת היא, וגם נתן עליה שמן מנ"ל דפסלה. ולע"ד נראה דבין לאביי ובין לרבא צ"ל דכיון דיש ריבוי ומיעוט חד דכשר וחד פסול, וא"כ לאביי עיקר הלימוד צריך לשמן דפסול, דאי לרבא דכשר ממילא ידעינן, וכן לרבא להיפך ללבונה דכשר איצטריך, דאי לשמן דפסול ממילא ידעינן, רק דהוה אפשר לומר דילפינן חד מחבריה הן לכשר הן לפסול, לכן איצטריך תרי לימודי ריבוי ומיעוט.</p>	<p>נתן עליה לבונה שחוקה וכו'. הרמב"ם [הלי' פסוה"מ"ק פי"א הל"ג] כתב דהוא ספק, וכתב הכ"מ דהוא לא הוי גרס מאי הוי עליה וא"כ לא נפשטה האיבעיא, ומאי דקאמר אמר רב נחמן בר יצחק תניא הוא מילתא אחריית. ובחזון נחום הקשה, דהא עכ"פ מוכח מהן ברייתא דכל זמן שלא ליקט פסולה, דהא אינו פסול בה מחשבת חוץ לזמנו ע"ש. [ואפשר דהרמב"ם ס"ל דודאי כל זמן שאפשר ללקט מחויב ללקט, וכל זמן שלא ליקט פסול, דהוה כמו ששם דבר שאינו שייך למנחה דודאי צריך להסירו, מיהו אם אי אפשר להסירו י"ל דלא הוי פסול כיון דלא מבלע ע"ש.]</p>
--	--

26. הגרי"ז על מסכת מנחות דף נט ע/ב

והנה הר"מ פירש בהל' פסוה"מ (פי"ד הל"ג) דלא נפסלה במחשבה מטעם דהוי דבר שאינו ראוי לעבודה, (ולא כפירוש הקונטרס משום דלא הוי כהרצאת כשר ולא מחייב משום פיגול ופסול מיהא הוי) והא דכתב (שם פט"ז הל"י) דפסולה מיהא הוי זהו משום חסרון קמיצה וכפירוש תוס' בזה, ובתוספתא מפורש להדיא דהטעם הוא משום דאינו ראוי לעבודה כפירוש הר"מ: